

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Rouskové a soudců JUDr. Tomáše Švece, Ph.D., a Mgr. Bc. Jana Ferneckého ve věci

navrhovatelky: politická strana **Volt Česko**, IČO: 17290775
sídlem Na dlouhém lánu 343/34, 160 00 Praha
zastoupené advokátkou Mgr. Eleanor Šmejkalovou
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha

a

účastníků řízení: **1) Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha
2) politické hnutí Stačilo!, IČO: 22142631
sídlem Václavov 741/12, 671 72 Miroslav

o návrhu na zrušení rozhodnutí o registraci kandidátní listiny politického hnutí Stačilo! podané ve volebním kraji Hlavní město Praha pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Návrhem doručeným soudu dne 19. 8. 2025 se navrhovatelka domáhá zrušení registrace kandidátní listiny politického hnutí Stačilo! [účastník řízení 2)] pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025. Tuto registraci provedl Magistrát hlavního města Prahy [účastník řízení 1)] rozhodnutím ze dne 15. 8. 2025, č. j. MHMP 843617/2025 (dále jen „**rozhodnutí o registraci Stačilo!**“).

II. Podstatný obsah návrhu

2. Navrhovatelka ve svém návrhu nejprve shrnula okolnosti týkající se její aktivní legitimace k podání návrhu a dodržení lhůty pro podání návrhu. Dále shrnula, že účastník řízení 2) podal kandidátní listinu pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v roce 2025 ve volební kraji Hlavní město Praha, která byla účastníkem řízení 1) registrována. Na kandidátní listině však nebyli uvedeni jen kandidáti, kteří jsou členy účastníka řízení 2) či nestraníci za něj kandidující, ale rovněž členové dalších politických stran. Na tomto postupu se dohodl na celostátní úrovni s politickými stranami Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM), Sociální demokracie (SOCDEM), Česká strana národně sociální (ČSNS) a Spojení demokraté – Sdružení nezávislých (SD-NS). Kandidátní listina však byla registrována jako kandidátní listina jediného subjektu [účastníka řízení 2)], nikoliv jako koaliční kandidátní listina ve smyslu zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o volbách do Parlamentu České republiky**“). Navrhovatelka tedy namítla, že takové spojení účastníka řízení 2) s dalšími politickými stranami a jejich společná kandidatura na jedné kandidátní listině je koalicí, na kterou se dle ustanovení § 49 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky vztahují vyšší procentuální nároky v potřebném počtu získaných hlasů k postupu do prvního skrutinia.

3. Následně navrhovatelka poznamenala, že velké množství osob na kandidátní listině účastníka řízení 2) jsou či krátce před registrací byly členy jiných politických stran nebo hnutí, které ve volbách samostatně nekandidují. Na tuto kandidátní listinu byly zapsáni i vedoucí představitelé těchto stran či hnutí. Účastník řízení 2) měl přitom ještě v březnu 2025 podle médií pouze deset členů. Tento postup byl zvolen výhradně proto, aby se strany vyhnuly povinnosti kandidovat jako volební koalice. Účastník řízení 2) kandiduje formálně jako jediné politické hnutí a snaží se tak využít 5% hranici, ačkoliv materiálně jde o koalici podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky.
4. Dále navrhovatelka tvrdila, že účastník řízení 2) vznikl v říjnu 2024 jako platforma spolupráce více subjektů a přímo navazuje na stejnojmennou koalici kandidující ve volbách do Evropského parlamentu v červnu 2024. Ve volbách do krajských zastupitelstev v roce 2024 kandidoval vždy jako koalice více stran pod označením Stačilo!. Současný formát nepřiznané koalice tedy byl zvolen účelově až pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.
5. Navrhovatelka zmínila koaliční dohodu z 15. 1. 2025 mezi KSČM, SD-SN a ČSNS, podle které budou strany kandidovat na společných kandidátkách, čímž mají posílit své volební šance. Zároveň se zavázaly nekandidovat samostatně. Tato dohoda byla přitom uzavřena jako dohoda na úrovni zúčastněných stran a dokazuje, že se jedná o materiální koalici. Odkázala také na tiskovou zprávu KSČM, která se odvolává na celé politické strany a nikoliv jednotlivce. Nejednalo se tak o jednotlivce individuálně vstupující na kandidátku, ale o institucionální spolupráci stran. Poukázala na to, že kandidátní listiny účastníka řízení č. 2 vede 5 prominentních členů z KSČM. Poznamenala, že probíhá koordinace programových stanovisek a příprava společné kampaně. Úzké spojení mezi účastníkem řízení 2) a KSČM pak má i ekonomickou rovinu. Taktéž je hlavní tváří kampaně účastníka řízení 2) předsedkyně KSČM a předsedkyně SD-NS hovořila o sjednocování a společném cílování programu. S odkazem na článek v Deníku N navrhovatelka dovozovala, že o vstupu do koalice bylo třeba hlasovat a rozhodnout na úrovni samotné politické strany a nikoliv jednotlivých osob.
6. Posléze navrhovatelka popsala okolnosti spojení se SOCDEM. SOCDEM se také zavázala, že nebude ve volbách kandidovat samostatně ani v jiné formě koalice, přičemž čelní představitelé SOCDEM obsadili přední místa na kandidátních listinách účastníka řízení 2). Mělo by na nich být zařazeno více než 30 zástupců SOCDEM, což svědčí o intenzivní a asymetrické spolupráci, která přesahuje pouhé nominace jednotlivých osobností. SOCDEM také přijala závazek prosazovat program účastníka řízení 2) a zcela se tedy přizpůsobila jeho požadavkům. I účastník řízení 2) však přebírá prvky programu SOCDEM. Taková vzájemná koordinace je přitom typickým znakem koaliční spolupráce. Rovněž se SOCDEM zavázala uhradit finanční prostředky za místa na kandidátních listinách účastníka řízení 2) a spolupráce má proto i finanční rovinu.
7. Navrhovatelka popsala i propagaci a společnou kampaň dotčených stran a hnutí. Zmínila, že používají jednotné marketingové materiály, prezentují se společně na volebních mítincích, předvolebních debatách a plakátech a zdůrazňují, že se jedná o společný projekt, který má společný program, cíl i vedení. SOCDEM také výslovně v tiskové zprávě uvedla, že bude kandidovat za účastníka řízení 2), čímž potvrdila, že se jedná o institucionální rozhodnutí celé strany. Spolupráce je tedy představována veřejnosti jako součást širšího volebního bloku. Navrhovatelka zdůraznila, že účastník řízení 2) nefunguje jako svébytné politické hnutí, ale jako účelově vytvořený zastřešující subjekt a supluje funkci volební koalice, neboť má všechny její znaky, konkrétně společný název, program a faktické sdílení kandidátních míst.
8. Zákonodárce podle navrhovatelky v ustanovení § 31 a 32 zákona o volbách do Parlamentu České republiky jasně vyjádřil, že podstatným znakem koalice je, že jednotliví kandidáti nejsou na kandidátní listiny zapisováni jen rozhodnutím jediné strany, ale nominováni jednotlivými

subjekty koalice. Tento mechanismus je přitom patrný i v případě účastníka řízení 2). Doplnila také, že ještě nikdy v historii voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky od roku 1996 se nestalo, aby byl volebním lídrem člen jiné politické strany, než kandidátní listinu oficiálně podala. Formálně se tedy v případě účastníka řízení 2) jedná o jedno hnutí, avšak fakticky jde o koalici. Taková nepřiznaná koalice se snaží získat výhody obou režimů a taktěž se snaží vyhnout nevýhodám.

9. K pojmu koalice odkázala navrhovatelka na náleze Ústavního soudu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96, avšak uzavřela, že není vhodné z něj v této věci vycházet. Podotkla, že v uvedeném nálezu se jednalo o svévolné rozhodnutí Ústřední volební komise a před samotnou registrací došlo ke sloučení dvou politických stran, které zanikly a vznikla strana nová (v posuzované věci se jedná o pět stran a hnutí, které nezanikly). Také zmínila, že od vydání nálezu došlo k zásadním změnám právní úpravy, jakož i k proměně politické reality a rozvoji judikatury. Rovněž navrhovatelka upozornila na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 57/2017-24. V něm Nejvyšší správní soud podle ní upozornil, že koaliční kandidátní listiny jsou společným úkonem dvou či více politických stran. Jednají-li tedy politické strany v souladu s dohodou na úrovni stran či hnutí, a ne pouze politická strana s konkrétními jednotlivci, pak lze takovou kandidaturu považovat za koaliční. Dále ohledně významu uzavíracích klauzulí v rámci voleb odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 2/14.
10. Současný stav však nebyl podle navrhovatelky v judikatuře řešen a představuje kvalitativně novou situaci. Jedná se totiž o sdílenou kandidaturu pěti politických stran a hnutí. Účastník řízení 2) funguje jako prostředník koordinované účasti ve volbách. Jejich postup představuje typický případ obcházení pravidel, aby se vyhnuly přísnějším podmínkám, což odporuje integračnímu účelu aditivních klauzulí. Nejde přitom o jednotlivé dohody mezi kandidáty a jednou stranou, ale o systematické jednání na úrovni stran. Dále navrhovatelka připustila, že koalice nese určité nevýhody jako jsou stejné limity na financování kampaně, stejný vysílací čas v ČRo a ČT či shodná plocha pro volební plakáty.
11. Také zmínila, že se jedná o zásah do rovnosti šancí politických stran. Transparentní koalice by vzhledem k průzkumům měla jen minimální šanci na překonání uzavírací klauzule. Podotkla, že uzavírací klauzule byla opakovaně přezkoumávána Ústavním soudem a zůstala zachována primárně za účelem zamezení tříštění politických sil, které by bylo způsobitelné značně ztěžovat práci zákonodárce. Absence definice koalice v legislativě podle ní nebyla záměrem, ale toliko opomenutím. Pokud by kandidování ve formě koalice záviselo pouze na vůli kandidujících politických subjektů (bez ohledu na materiální naplnění charakteristik koalice), znamenalo by to zjevnou protiústavní mezeru v zákoně. Není totiž přípustné, aby naplnění hypotézy, která má za následek uplatnění přísnější právní úpravy, bylo v oblasti politické soutěže ponecháno výhradně na vůli samotného politického subjektu účastníčího se této soutěže. Kdyby zákonodárce chtěl ponechat rozhodnutí o vzniku koalice čistě na tom, zda se za ní strany koalice označí, nestanovil by pro ně vyšší uzavírací klauzuli. Systematický výklad zákona o volbách do Parlamentu České republiky také potvrzuje úmysl zákonodárce podřídít koalice přísnějším pravidlům. Počítá pouze s politickými stranami a hnutími, jejich koalicemi a nezávislými kandidáty. Nikoliv jinými sdruženími stran mimo režim koalice. Ohledně mezer v zákoně a dotváření práva pak navrhovatelka odkázala na náleze Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 23/24. K tomu uvedla, že v daném případě došlo k významné změně společenských podmínek oproti záměru zákonodárce, který nepočítal s obcházením uzavírací klauzule.
12. Následně navrhovatelka zopakovala, že k porušení principu férové politické soutěže dochází tehdy, když se menší strany vyhnou přísnějším pravidlům pro koalice tím, že se skrytě spojí s výrazně silnějším partnerem. Tím vzniká nepřiznaná koalice, která se snaží obejít uzavírací klauzuli. Toto obcházení pak zasahuje i do rovnosti ve financování politických stran.

Jednotlivé strany by nejspíše nedosáhly ani na hranici pro alespoň minimální finanční příspěvek na úhradu volebních nákladů. Menší strany tedy mohou na základě dohody s kandidující stranou získávat finanční příspěvek, na který by standardně neměly nárok. To značně poškozuje malé strany, které kandidují samostatně a žádné finanční plnění od větší politické strany nezískají. Navrhovatelka se tedy cítila vytvořením nepřiznané koalice dotčena na svých právech zejména tím, že dochází k porušení rovnosti účastníků politické soutěže.

13. Uzavřela tedy, že dotčené strany a hnutí jednají a vystupují jako koalice, aniž by se za koalici prohlásily, jelikož se chtějí vyhnout vyšší aditivní uzavírací klauzuli, čímž dochází k obcházení zákona o volbách do Parlamentu České republiky. To zasahuje do jejích práv na rovnou politickou soutěž a rovnost účastníků politické soutěže. Navrhla proto soudu, aby zrušil rozhodnutí o registraci Stačilo! a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření dalších účastníků řízení

14. Účastník řízení 1) ve svém vyjádření k návrhu podotkl, že podanou kandidátní listinu účastníka řízení 2) přezkoumal podle ustanovení § 33 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky a rozhodl o její registraci. Z obsahu této kandidátní listiny se přitom podává, že se jedná o kandidátní listinu politického hnutí, nikoliv kandidátní listinu koalice. Dodal, že každá politická strana či hnutí autonomně rozhoduje o tom, zda se chce voleb účastnit jako subjekt samostatný, či jako součást volební koalice. On sám není oprávněn do takového rozhodování jakkoliv zasahovat. Nemůže ani rozhodovat o tom, zda má být podaná kandidátní listina považována za koaliční, či nikoliv. V souvislosti s tímto názorem citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96. Tam vyjádřené názory podle něj nejsou překonány, což podpořil odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 57/2017-24. Zmínil rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 11/17, který sice předcházal pozdější změně uzavírací klauzule, avšak Ústavní soud i v tomto nálezu považoval kandidaturu členů jedné politické strany na kandidátní listině jiné politické strany za postup právem aprobovaný. Taktéž zmínil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 11. 2012, č. j. 30 A 65/2012-38.
15. Na základě výše uvedeného tedy dospěl účastník řízení 1) k závěru, že argumentace navrhovatelky se neopírá o žádné zákonné ustanovení a nepodporuje ji ani judikatura. Konstatoval, že v návrhu neshledal žádnou námitku v tom směru, že by porušil konkrétní ustanovení volebního zákona nebo jinak nedostál svým povinnostem. Navrhl proto, aby soud podaný návrh zamítl.
16. Účastník řízení 2) ve svém vyjádření k návrhu předně namítal, že tento byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, když plná moc zástupkyni navrhovatelky nebyla řádně udělena volebním zmocněncem navrhovatelky, nýbrž členy statutárního orgánu navrhovatelky.
17. Dále účastník řízení 2) ve svém vyjádření uvedl, že není skrytou koalicí, jak tvrdí navrhovatelka. Odkázal přitom na skutečnost, že je registrován Ministerstvem vnitra jako samostatný politický subjekt. Nejedná se ani o prázdnou entitu, když má své ustavené orgány, které se pravidelně scházejí a rozhodují, a má již svoji členskou strukturu, díky čemuž podal kandidátky ve všech 14 volebních krajích. Připomněl přitom, že ve všech volebních krajích byly jeho kandidátní listiny registrovány. Uvedl dále, že kandidatura členů různých politických stran na kandidátních listinách politických stran je již ustálenou volební praxí aplikovanou přinejmenším od roku 2010. Dále se účastník řízení 2) ohradil proti tvrzení, že by snad měl obcházet zákon jakožto skrytá koalice, s tím, že žádný z pojmových znaků koalice nenaplní. Zdůraznil dále, že je řádně fungujícím samostatným politickým subjektem, absenci koaliční dohody, jediný zamýšlený poslanecký klub. Závěrem provedl rozbor dostupné judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se volebních koalic a jejich posuzování, z něhož vyvodil,

že nominace zástupců jiných nekandidujících politických subjektů se stala běžnou aprobovanou praxí u množství různých kandidujících subjektů do Poslanecké sněmovny parlamentu České republiky v posledních nejméně 20 letech. Závěrem účastník řízení 2) poukázal též na praxi v okolních státech, ve kterých lze rovněž nalézt společnou kandidaturu kandidátů, kteří jsou členové více politických stran.

18. Účastník řízení 2) proto předně s ohledem na procesní námitku navrhl, aby soud podaný návrh odmítl, popř. jako nedůvodný zamítl.

IV. Podstatný obsah správního spisu

19. Ze správního spisu se podává, že účastník řízení 2) podal kandidátní listinu obsahující náležitosti podle ust. 32 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky. Ke kandidátní listině také přiložil vlastnoručně podepsané prohlášení všech kandidátů, že souhlasí se svou kandidaturou, že mu nejsou známy překážky volitelnosti, popřípadě tyto překážky pominou ke dni voleb do Poslanecké sněmovny a že nedal souhlas k tomu, aby byl uveden na jiné kandidátní listině pro volby do Poslanecké sněmovny. Ve správním spise je rovněž obsažen i doklad o složení příspěvku na volební náklady.
20. Správní orgán dne 15. 8. 2025 vydal rozhodnutí o registraci Stačilo!, které bylo vyvěšeno na úřední desce správního orgánu téhož dne a téhož dne bylo rovněž doručeno volebnímu zmocněnci účastníka řízení 2). V odůvodnění rozhodnutí o registraci Stačilo! se správní orgán omezil v podstatě pouze na uvedení skutečností, které byly podkladem pro rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podaného návrhu přezkoumal rozhodnutí o registraci Stačilo!. Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť podle § 89 odst. 5 s. ř. s. není třeba jednání nařizovat. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu, žaloby a vyjádření účastníků nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a zákona o volbách do Parlamentu České republiky.
22. Podle ust. § 89 odst. 1 s. ř. s. *soudní ochrany se lze domáhat ve věcech, v nichž správní orgán podle zvláštních zákonů a) odmítl kandidátní listinu nebo odmítl přihlášku k registraci, b) škrtnl kandidáta na kandidátní listině, c) registroval kandidátní listinu nebo přihlášku k registraci.*
23. Podle ust. § 89 odst. 4 s. ř. s. *návrhem podle odstavce 1 písm. c) se může politická strana, nezávislý kandidát, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, které podalo kandidátní listinu, nebo u voleb do Senátu nezávislý kandidát nebo politická strana, která podala přihlášku k registraci, anebo při volbě prezidenta republiky nejméně dvacet poslanců nebo nejméně deset senátorů, kteří navrhli kandidáta na funkci prezidenta republiky, nebo občan, který navrhl kandidáta na funkci prezidenta republiky, domáhat vydání rozhodnutí o zrušení registrace kandidátní listiny jiné politické strany, nezávislého kandidáta, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, nejméně dvaceti poslanců nebo nejméně deseti senátorů, kteří navrhli kandidáta na funkci prezidenta republiky, nebo občana, který navrhl kandidáta na funkci prezidenta republiky, nebo zrušení registrace přihlášky jiného kandidáta. Účastníky jsou navrhovatel, správní orgán, který provedl registraci, a ten, o jehož registraci se jedná.*
24. Podle ust. § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky *za kandidátní listinu podanou koalicí se považuje ta, kterou všechny společně kandidující politické strany a politická hnutí jednoznačně na kandidátní listině jako koaliční označí, uvedou, kdo je členem koalice, a stanoví její název.*
25. Podle ust. § 31 odst. 2 zákona o volbách do Parlamentu České republiky *každá politická strana, politické hnutí a koalice může podat pro volby do Poslanecké sněmovny v každém volebním kraji pouze 1*

kandidátní listinu; pokud politická strana a politické hnutí podávají samostatně kandidátní listinu, nemohou již být součástí koalice. Každá politická strana a politické hnutí může být členem pouze 1 koalice. Koalice musí být složena ze stejných politických stran nebo politických hnutí ve všech volebních krajích. Kandidát může být uveden pouze na 1 kandidátní listině pro volby do Poslanecké sněmovny.

26. Podle ust. § 49 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky *Český statistický úřad zjistí, a) které politické strany nebo politická hnutí získaly méně než 5 procent z celkového počtu platných hlasů, b) které koalice složené ze 2 politických stran, popřípadě politických hnutí získaly méně než 8 procent z celkového počtu platných hlasů, c) které koalice složené ze 3 a více politických stran, popřípadě politických hnutí získaly méně než 11 procent z celkového počtu platných hlasů.*
27. Podle ust. § 49 odst. 2 zákona o volbách do Parlamentu České republiky *při dalším zjišťování volebních výsledků a přidělování mandátů se již k politickým stranám, politickým hnutím a koalicím podle odstavce 1 a hlasům pro ně odevzdaným nepřiblíží.*
28. Podle ustanovení § 86 zákona o volbách do Parlamentu České republiky *se proti rozhodnutí o odmítnutí kandidátní listiny, přihlášky k registraci, škrtnutí kandidáta na kandidátní listině a proti provedení registrace kandidátní listiny nebo přihlášky k registraci může nezávislý kandidát, politická strana, politické hnutí nebo koalice, která podala kandidátní listinu nebo přihlášku k registraci, a u škrtnutí kandidáta i tento kandidát do 2 dnů od doručení rozhodnutí domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu.*
29. Městský soud v Praze předně zkoumal aktivní procesní legitimaci navrhovatelky v řízení o návrhu podle ust. § 89 odst. 1 písm. c) a odst. 4 s. ř. s. Z odstavce 4 citovaného ustanovení vyplývá, že návrhem podle odstavce 1 písm. c) se může politická strana, nezávislý kandidát, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, které podalo kandidátní listinu, domáhat vydání rozhodnutí o zrušení registrace kandidátní listiny jiné politické strany, nezávislého kandidáta, sdružení nezávislých kandidátů nebo sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, nebo zrušení registrace přihlášky jiného kandidáta. Navrhovatelka je politickou stranou, která podala návrh na registraci kandidátní listiny ve volebním kraji Hlavní město Praha, pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025, dne 24. 7. 2025. Tomuto návrhu bylo rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 15. 8. 2025, č. j. MHMP 840376/2025, vyhověno a kandidátní listina navrhovatelky byla podle ust. 33 odst. 3 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu České republiky registrována. Navrhovatelka tedy byla procesně legitimována k podání návrhu na zrušení rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o registraci kandidátní listiny účastníka řízení 2) ve volebním kraji Hlavní město Praha, pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025, neboť je politickou stranou, která podala kandidátní listinu a domáhá se zrušení registrace kandidátní listiny jiné politické strany, resp. politického hnutí.
30. Návrh byl podán zmocněnou zástupkyní navrhovatelky na základě plné moci ze dne 15. 8. 2025, ze které je zřejmé, že tato byla podepsána Adamem Hankou, spolupředsedou Volt Česko a Adamem Hruškou, místopředsedou Volt Česko. Za navrhovatele je podle Rejstříku politických stran a politických hnutí oprávněno ode dne 25. 6. 2025 jednat *Předsednictvo, za které jednají oba spolupředsedové nebo jeden ze spolupředsedů a místopředseda strany společně, případně jiný jimi pověřený člen předsednictva.* Adam Hanka je spolupředsedou navrhovatelky od 14. 7. 2022 a Adam Hruška je místopředsedou od 1. 9. 2024. Za navrhovatelku tedy jednal statutární orgán v řádném složení. Již z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2010, č. j. 15 A 75/2010-41 vyplývá, že: „Návrh na přezkoumání rozhodnutí o registraci volební strany (§ 89 odst. 1 s. ř. s.) může tedy jménem politického subjektu učinit statutární orgán takového subjektu (popř. nezávislý kandidát), osoba zmocněná statutárním orgánem politického subjektu či volební zmocněnec, nikoli však osoba pověřená k tomu volebním zmocněncem.“ Že lze tento závěr krajského soudu považovat za správný v části týkající se politických stran a politických hnutí vyplývá a contrario z nálezu Ústavního soudu

- III. ÚS 35/19 ze dne 27. 3. 2019 : „...u těch volebních stran, které nejsou právníckými osobami (těmi jsou politické strany či politická hnutí) či nezávislým kandidátem, bude nezbytné, aby v řízení jednaly skrze zmocněnce ...“, v případě politických stran a hnutí tedy lze mít za to, že tyto mohou jednat prostřednictvím svého statutárního orgánu. Nadto navrhovatelka sama doplnila do spisu ještě i plnou moc udělenou její zástupkyni volebním zmocněncem. Není tak pravdou, že by návrh byl podán osobou k tomu neoprávněnou, jak namítal ve svém vyjádření účastník řízení 2).
31. Návrh byl u zdejšího soud podán dne 19. 8. 2025, tedy v řádné lhůtě dle ust. § 86 zákona o volbách do Parlamentu České republiky, neboť správní orgán vydal rozhodnutí o registraci Stačilol dne 15. 8. 2025 a dle ust. § 33 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu České republiky se za doručené rozhodnutí považuje třetím dnem ode dne vyvěšení, tedy dnem 18. 8. 2025.
 32. Návrh byl podán včas a oprávněnou osobou, proto soud přistoupil k věcnému posouzení důvodnosti návrhu na zrušení registrace kandidátní listiny účastníka řízení 2) ve volebním kraji Hlavní město Praha, pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025.
 33. Soud úvodem svého věcného posouzení připomíná, že Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 9. 12. 2004 č. j. Vol 11/2004-31 konstatoval, že „ve věcech registrace je soudní ochrana primárně zaměřena na případy rozhodnutí o odmítnutí přihlášky k registraci, které by mohlo být nezákonnou překážkou svobodné soutěže politických stran, resp. politické plurality. Je-li kandidát registrován, pak je již na svobodné úvaze voličů, zda jej zvolí či nikoliv. Tato koncepce plně odpovídá teoretické konstrukci pasivního volebního práva, které je založeno na individuálním přístupu a jehož cílem je umožnit svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti ve smyslu článku 22 Listiny základních práv a svobod.“
 34. Městský soud rovněž upozorňuje na setrvalou judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví, která se vytvořila ve vztahu k registraci kandidátních listin pro obecní volby. Krajský soud v Brně v usnesení ze dne 14. 9. 2006, č. j. 31 Ca 161/2006-43, vyslovil, že „[r]egistrační úřad v procesu projednání a registrace kandidátních listin podle § 23 odst. 3 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, rozhoduje bez možnosti diskrece a musí registrovat kandidátní listinu, jsou-li splněny zákonné podmínky (§ 21 nebo § 22 cit. zákona). Soud v řízení podle § 89 odst. 1 písm. c) a odst. 4 s. ř. s. vychází pouze ze skutkových zjištění vztahujících se k náležitostem kandidátní listiny.“ V usnesení ze dne 10. 9. 2010, č. j. 29 A 83/2010-18, publ. pod č. 2171/2011 Sb. NSS, Krajský soud v Brně doplnil, že „[r]egistrační úřad je oprávněn odmítnout kandidátní listinu sdružení nezávislých kandidátů toliko v případě nesplnění zákonných náležitostí kandidátní listiny, resp. v případě, že kandidátní listina nebyla podána v souladu se zákonem stanovenou procedurou (§ 21 až § 23 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí). V opačném případě je povinen registraci kandidátní listiny provést.“ Podobně též Krajský soud v Ústí nad Labem v usnesení ze dne 10. 9. 2014, č. j. 40 A 9/2014-30 shledal, že „[r]ole registračního úřadu v procesu registrace kandidátních listin volebních stran sdružení nezávislých kandidátů ve volbách do obecních zastupitelstev je výrazně limitována kogentní právní úpravou, která restriktivně omezuje možnosti postupu registračního úřadu. Podle citovaného ustanovení § 23 odst. 3 zákona o volbách do zastupitelstev obcí (nenastane-li situace předpokládaná v § 23 odst. 2 téhož zákona) registrační úřad může po přezkoumání kandidátních listin toliko provést registraci kandidátní listiny splňující zákonné náležitosti, nebo odmítnout kandidátní listinu (pouze však v případě, že ta není podána v souladu se zákonem nebo neobsahuje zákonné náležitosti, popř. v případě, že politická strana nebo politické hnutí je součástí více volebních stran pro volby do téhož zastupitelstva obce). Zákon o volbách explicitně nestanoví, že by mezi označené důvody pro odmítnutí kandidátní listiny volební strany sdružení nezávislých kandidátů patřila i podobnost názvu s jinou volební stranou. Jinými slovy, registrační úřad může odmítnout registraci kandidátní listiny sdružení nezávislých kandidátů pouze za zákonem stanovených důvodů, mezi které patří nesplnění zákonných náležitostí kandidátní listiny, resp. její nepodání v souladu se zákonem stanovenou procedurou. Ze shora citovaného ustanovení § 23 odst. 3 zákona o volbách tedy vyplývá, že registrační úřad musí bez možnosti jakékoli diskrece registrovat kandidátní listiny, jsou-li jinak splněny zákonné podmínky.“ K totožnému závěru pak dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2020 č. j. 40 A 7/2020, kde v právní větě uvedl: „V

řízení podle § 89 odst. 1 písm. c) a odst. 4 s. ř. s. je soud oprávněn posuzovat pouze to, zda byla kandidátní listina podána v souladu se zákonem a zda obsahuje všechny zákonem vyžadované náležitosti. Jiné skutečnosti ani volební orgán, ani soud zkoumat nemohou. “Zdejší soud má za to, že závěry vyslovené krajskými soudy v řízení ve věcech registrace kandidátních listin pro obecní volby jsou plně aplikovatelné na řízení ve věcech registrace kandidátních listin ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

35. Zdejší soud tedy shrnuje, že ustálená judikatura je jednotná v právním názoru, podle něhož je registrační úřad oprávněn odmítnout registraci kandidátní listiny pouze tehdy, pokud daná kandidátní listina nesplňuje zákonné náležitosti, případně pokud nebyla podána v souladu se zákonem. Pokud registrační úřad takového pochybení neshledá, tak již nemá prostor ke správnímu uvážení a je povinen kandidátní listinu zaregistrovat. Totožné limity přezkumu se vztahují nejen na registrační úřad při rozhodování o registraci, ale také na soud v řízení o ochraně ve věcech registrace podle § 89 s. ř. s. Soud zjevně nemůže při rozhodování o návrhu na zrušení registrace kandidátní listiny posuzovat jiná kritéria, než která zkoumá registrační úřad. Je tak na místě uzavřít, že v řízení podle § 89 odst. 1 písm. c) a odst. 4 s. ř. s. je tedy soud oprávněn posuzovat výhradně to, zda byla kandidátní listina podána v souladu se zákonem (zejména s § 31 zákona o volbách do Parlamentu České republiky) a zda obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti (tj. požadavky dle § 32 zákona o volbách do Parlamentu České republiky). Jiné skutečnosti nemohou být předmětem přezkumu ani ze strany volebního orgánu, ani ze strany soudu.
36. Navrhovatelka v návrhu poukazovala na skutečnost, že na kandidátní listině účastníka řízení 2) ve volebním kraji Hlavní město Praha, pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, nejsou uvedeni jen kandidáti, kteří jsou jeho členy či nestraníci kandidující za něj. Měla za to, že spojení politických stran s účastníkem řízení 2) a jejich společná kandidatura na jedné kandidátní listině je koalicí, na kterou se dle ust. § 49 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky vztahují vyšší procentuální nároky v potřebném počtu získaných hlasů k postupu do prvního skrutinia. Kandidátní listina je však registrována jako kandidátní listina samotného účastníka řízení 2), a nikoliv koalice. Z dané skutečnosti navrhovatelka napříč návrhem dovozovala, že se jedná o „skrytou koalici“, kterou účastník řízení 2) společně s dalšími politickými stranami obchází zákon.
37. Soud se seznámil s kandidátní listinou účastníka řízení 2), která je součástí spisového materiálu. Zjistil z ní, že na dané kandidátní listině je vedeno 34 kandidátů, přičemž pouze 4 z těchto kandidátů jsou členy účastníka řízení 2), 3 kandidáti jsou bez politické příslušnosti a zbývajících 27 kandidátů je členy jiných politických stran.
38. Ustanovení § 31 zákona o volbách do Parlamentu České republiky definici koalice, resp. koaliční kandidátní listiny, nejprve neobsahovalo. K tomu Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96, konstatoval: „*Je zřejmé, že zákonodárce neměl v úmyslu do vytváření koalic (veřejnoprávně) zasahovat. Pokud by takové otázky ovlivňovat chtěl, musel by volební koalici přesně definovat a také reglementovat mechanismus přezkoumávání (zřejmě soudního), zda politický subjekt je stranou či koalicí. [...] Při nedostatku právní regulace vytváření koalic tedy může být relevantní jediné to, jakým způsobem subjekt své kandidátní listiny zaregistroval.*“
39. Uvedené ustanovení pak bylo novelizováno zákonem č. 204/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění zákona č. 212/1996 Sb. a nálezu Ústavního soudu uveřejněného pod č. 243/1999 Sb., zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Zákonodárce prostřednictvím definice koaliční kandidátní listiny výslovně stanovil, že za koalici se považuje uskupení politických stran či hnutí společně kandidující ve volbách, které jednoznačně označí kandidátní listinu jako

koaliční, uvede členy koalice a stanoví její název. Z důvodové zprávy k danému předpisu vyplynulo, že zákonodárce shledal potřebu *jednoznačně přímo v zákoně vymezit, co se rozumí pojmem „koalice“*. Danou novelou tak byly stanoveny pouze formální podmínky pro posuzování toho, co je nutné považovat za koalici politických stran a hnutí, resp. kandidátní listinu podanou koalici, přičemž materiální podmínka pro identifikaci koalice v zákonné úpravě absentuje. Právní úprava definice kandidátní listiny podané koalici přitom nedoznala od této novelizace žádných změn. Je proto možné se domnívat, že zákonodárce považoval toto formální vymezení za dostatečné.

40. K výkladu ust. § 31 zákona o volbách do Parlamentu České republiky (již v novelizovaném znění) se v minulosti vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který ve svém usnesení ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 57/2017-24, konstatoval: *„Zákonná úprava v § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu, která vymezuje to, co se považuje za kandidátní listinu podanou koalici, takovému požadavku vyhovuje. Rozhodné je, zda společně kandidující politické strany či hnutí jednoznačně označí kandidátní listinu jako koaliční, uvedou, kdo je členem koalice, a stanoví její název. Nejvyšší správní soud zastává stanovisko, že v případě pojmu „kandidátní listina podaná koalici“ není důvodu se odchylovat od doslovného jazykového výkladu, který by měl být pravidlem při interpretaci právní normy.“*
41. Nejvyšší správní soud pak ve svém výše uvedeném usnesení zcela jasně uzavřel, že uvedení členů jiných politických stran či hnutí na kandidátní listině jiné politické strany či hnutí nečiní z takové kandidátní listiny koaliční kandidátní listinu, pokud nejsou splněny požadavky uvedené v ustanovení § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky. Z toho vyplývá, že kandidátní listinu samostatně kandidující strany, na níž jsou uvedeni i členové jiných politických stran či hnutí, nelze bez dalšího považovat za koaliční kandidátní listinu ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky (viz body 25 a 26 výše zmíněného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 57/2017-24, srov. také např. body 8 a 9 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 50/2017-24).
42. Je sice pravdou, jak tvrdí navrhovatelka, že Nejvyšší správní soud dovodil, že vytvoření koalice vychází z dohody na úrovni stran či hnutí (nikoliv pouze z dohody s jejich členem). Nicméně k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že taková dohoda se musí odrazit v podání kandidátní listiny označené jako koaliční ze strany společně kandidujících stran či hnutí. Nelze se tak ztotožnit s tím, že pro posouzení kandidátní listiny jako koaliční postačí toliko dohoda na úrovni politických stran či hnutí bez ohledu na označení kandidátní listiny. Uvedené ustanovení § 31 zákona o volbách do Parlamentu České republiky totiž zjevně stanovuje pro registraci koaliční kandidátní listiny pouze formální podmínky, a to ty, že bude kandidátní listina označena jako koaliční, bude uvedeno, kdo je členem koalice, a bude stanoven její název. Zákonodárce naopak nepřistoupil k definici koalice materiálními znaky, jak již bylo rozebráno výše.
43. Lze proto shrnout, že zákon o volbách do Parlamentu České republiky neomezuje politické strany a hnutí v tom, koho uvedou na kandidátní listině – mohou na ni zařadit jak své členy, tak osoby bez stranické příslušnosti, případně i členy jiných politických stran [srov. také ustanovení § 32 odst. 1 písm. c) zákona o volbách do Parlamentu České republiky]. Za koaliční kandidátní listinu ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky pak lze považovat pouze tu, která splní požadavky daného ustanovení, kterými jsou jednoznačné označení kandidátní listiny za koaliční ze strany společně kandidujících stran či hnutí, uvedení členů koalice a názvu koalice. Tento závěr konvenuje se závěry, ke kterým dospěly Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 57/2017-24, i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96.
44. Soud tak na tomto místě připomíná, že na registrované kandidátní listině účastníka řízení 2) jsou uvedeni pouze 4 jeho členové, 3 kandidáti bez politické příslušnosti, a 27 kandidátů

s odlišnou politickou příslušností. Přesto optikou výše citované judikatury nelze takovou kandidátní listinu považovat za koaliční ve smyslu ust. § 31 zákona o volbách do Parlamentu České republiky, jakkoli věcně může vykazovat některé její znaky. Současné znění zákona o volbách do Parlamentu České republiky totiž neposkytuje dostatečný podklad pro to, aby byly kandidátní listiny politických stran a hnutí, na kterých jsou zapsáni i členové jiných politických stran a hnutí, považovány za koaliční kandidátní listiny, pokud tak nejsou v souladu s ustanovením § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky označeny. Není přitom důvod nevztáhnout tyto závěry i na případy, že členů jiných politických stran a hnutí je na kandidátní listině uvedena značná většina a k dohodě došlo na úrovni samotných politických stran a hnutí. Je eventuálně na zákonodárci, aby pravidla pro registraci kandidátních listin změnil, pokud by chtěl uvádění členů jiných politických stran a hnutí na kandidátních listinách nepodaných koalicemi omezit či jinak regulovat.

45. Podle zdejšího soudu tak v posuzovaném případě byl účastník řízení 1) jako registrující orgán oprávněn zkoumat, zda se jedná o kandidátní listinu podanou politickou stranou nebo hnutím či koalicí. Jediným kritériem přitom bylo, zda byla kandidátní listina jako koaliční označena. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že tomu tak v dané věci nebylo, proto je nutné na kandidátní listinu účastníka řízení 2) hledět jako na podanou politickým hnutím a nikoliv koalicí, jak tvrdila navrhovatelka. Účastník řízení 1) pak shora naznačený postup zcela respektoval a kandidátní listinu účastníka řízení 2) ve volebním kraji Hlavní město Praha, pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025, registroval jako kandidátní listinu politického hnutí, nikoliv jako kandidátní listinu podanou koalicí.
46. Pro úplnost zdejší soud dodává, že nepovažoval za nutné provádět dokazování navrhovatelkou předloženými dokumenty, neboť by to bylo nadbytečné. Dokazování by totiž směřovalo k prokázání, zda je účastník řízení 2) nepřiznanou koalicí, což nebylo v posuzované věci nikterak podstatné, jak se podává z výše uvedeného. Relevantní bylo toliko posouzení formálních podmínek ustanovení § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky, nikoliv případná faktická povaha kandidátní listiny účastníka řízení 2).

VI. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že argumentaci navrhovatelky neposoudil jako důvodnou a neshledal ani žádné jiné pochybení účastníka řízení 1) v registračním procesu, ke kterému by měl přihlížet z úřední povinnosti. Účastník řízení 1) tedy postupoval správně, když rozhodl o registraci kandidátní listiny účastníka řízení 2). Návrh navrhovatelky na zrušení této kandidátní listiny tak soud jako nedůvodný zamítl.
48. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 93 odst. 4 s. ř. s, podle kterého v řízení ve věcech volebních nemá žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 1 s. ř. s.).

Usnesení nabývá právní moci dnem jeho vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Praha 29. srpna 2025

JUDr. Marcela Rousková
předsedkyně senátu